

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

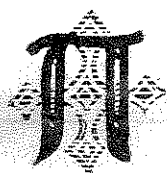
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 416

ΕΤΟΣ ΙΗ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1 Τ. 147

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

ΟΛΛΑ πολλοί ἐφιλοσόφησαν περὶ γυναικὸς ὡς ἀτόμου καὶ τοῦ ρόλου τῆς ὡς παράγοντος οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ. Ἐξητάσθη ποικιλοτρόπως ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τῆς, ἡ αἰσ-

θηματολογία τῆς, αἱ σκέψεις τῆς καὶ ἡ δρᾶσίς τῆς ὡς κόρης, ὡς συζύγου, ὡς μητρός, ἀκόμη καὶ ὡς μάμης. Ἦρηνήθη καὶ ἐξυγοςτατήθη ψυχολογικῶς ἐν ὁμαλῇ καὶ ἐν ἀνωμόλῳ καταστάσει. Περιεγράφησαν αἱ ἐκδηλώσεις τῆς εὐρισκομένης ἐν χαρᾷ, ἐν λύπῃ, ἐν ἐλπίδι, ἐν ἀπελπισίᾳ, ἀγαπώσης καὶ μισούσης, συμπαθούσης μετ' ἀπείρου ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀντιπαθούσης ἐν ἀπεριγράπτῳ κακίᾳ καὶ φθόνῳ μέχρις ἐγκλήματος. Καὶ οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ ἀνατάμωσι τὸν χαρακτήρᾳ τῆς ὡμολόγησαν ὅτι συνήντησαν ἀνυπερβλητὸν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ καθορίσωσι καὶ ἐρμηνεύσωσι κατὰ τὸ βέβαιον καὶ φύσει καὶ διαθέσει ὑπαρκτὸν καὶ πάγκοινον εἰς τὴν γυναικείαν ψυχοσύνθεσιν. Διότι πρόκειται περὶ ἀνθρώπου, ὑποκειμένου εἰς πλείστας ὅσας πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς ἐκδηλώσεις, αἵτινες εἶναι ἀπαύγασμα τοῦ ἐσωτερικοῦ χαρακτηριστικοῦ κόσμου, ὅστις εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν πολλῶν καὶ διαφόρων ἄλλοτε ἄλλων συντελεστῶν, τόσον, ἐν τῇ δημιουργίᾳ του, ὅσον καὶ ἐν τῇ ἀναπλάσσει καὶ ἀναπτύξει

του. Πλὴν δὲ τούτου, ὑπάρχουν καὶ αἱ μεταπτώσεις, αἵτινες ὀφείλονται εἰς περιστάτικὰ τοῦ βίου μεγάλην ἀσκοῦντα ἐπιρροήν, εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ψυχολογικὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Οὕτως, οἱ θελήσαντες νὰ ψυχολογήσωσι τὴν γυναῖκα οὐχὶ μεροληπτικῶς καὶ ἀστόχως, ἀλλ' ἀντικειμενικῶς καὶ ἐμπεριστατωμένως, παρεδέχθησαν ὅτι ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἄνδρα, ἂν καὶ ἐν ὀρισμένοις αἰσθήμασιν ἐμφανίζῃ σχετικὴν διαφοράν, πλὴν ὅμως ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ταυτίζεται. Τινὲς μάλιστα ψυχολόγοι ὑπεστήριξαν, ὅτι ὑπάρχουν ψυχικὰ φαινόμενα εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς γυναικός, τὰ ὁποῖα βεβαιοῦν, ὅτι οὐ μόνον κατ' οὐδὲν ὕστερεϊ εἰς πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ἰκανότητα καὶ ἀρτιότητα τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ συναμιλλᾷ τούτου, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπερτερεϊ. Ἡ σωματικὴ μειονεκτικότης τῆς γυναικὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐδέποτε ἐστάθη ἐμπόδιον, ἵνα ψυχικῶς αὕτη καταστῇ τούτου ἐφάμιλλος, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ὑπέρτερος, εἰς ἀγῶνας καὶ θυσίας.

Ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων διηγείται κατορθώματα γυναικῶν, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν, διότι ταῦτα ἐτελέσθησαν εἰς περιστάσεις, καθ' ὅς ἡ πρωτοβουλία τοῦ ἀνδρός ἢ ἀπουσίαζεν ὀλοτελῶς ἢ ἐξεδηλώθη ἀνεπαρκῶς. Αἱ ἡρώιδες ἐπιχει-

ρημάτων γενναίων καὶ ἀλήστου μνήμης ἱστορικῆς θὰ ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν τρανωτάτην, ὅτι τὸ «*ἀσθενὲς φύλλον*» δὲν στερεῖται τόλμης καὶ γενναιοψυχίας, ἀλλὰ κρύπτει αὐτὴν ὑπολανθάνουσιν· καὶ ὅταν παρὰ τὴν εὐκαιρίαν ἀναπηδᾷ αὐτὴ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ καταπλησσοῦσιν ἐκδηλώσει μὲ ἀποτελέσματα ὄντως ἐκθαμβωτικά.

Αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, ἐκπρόσωποι τῆς φύσεως «*τοῦ ἀσθενεστεροῦ σκεύους*», παρουσίασαν τὰ τρανὰ δείγματα τῆς γυναικείας γενναιοψυχίας. Οὔτε αἱ ἀπειλαὶ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων, οὔτε αἱ ἀδηλοὶ συνέπειαι τῆς παρατόλμου ἐπιχειρήσεως νὰ διασχίσωσι τὰς λόγχας τῆς φυλασσούσης τὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος κουστωδίας, οὔτε τὸ δυσκατόρθωτον τῆς ἀποκυλίσεως τοῦ βαρυτάτου λίθου, ἐπτόησαν καὶ ἀπεθάρρυναν, πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης των πρὸς τὸν Διδάσκαλον. Ἀντὶ πάσης θυσίας, καὶ ἐπὶ καταφρονήσει πάντων τῶν ἐπιπροσθούτων ἐμποδίων γενναιοψύχως προέβησαν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης των.

Οἱ κρίνοντες εὐφῆμως τὰς γενναίας καὶ ἐξιεπαίνοντες πράξεις τῶν ἀνδρῶν διαπράττουν μίαν ἀδικίαν. Λησμονοῦν ὅτι δίκαιον εἶναι ἕνα μέρος τῆς δόξης, τῆς ὀφειλομένης εἰς αὐτοὺς, νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς ἀφανῆ τινα συντελεστήν τῆς γενομένης ἀγαθῆς καὶ ἀξιεπαίνου πράξεως· εἰς κάποιαν ἴσως ἐν ἀφανείᾳ διατελοῦσαν ἡρώϊδα μητέρα, ἀδελφὴν, σύζυγον, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κυρίως αἰτία τοῦ καλοῦ, ἡ ἠθικὸς αὐτουργὸς ἢ συνεργός, ἡ ἐμπνεύσασα καὶ παρακινήσασα τὸν ἄνδρα εἰς τέλεσιν τῆς ἐνδόξου πράξεως. Διότι, διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς ὡς συμπαραστάτιδος τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἐκδηλὸς εἰς ὅλας τὰς φάσεις τοῦ βίου.

Ἐξεταστέον ἤδη καὶ τὸ τῆς διαστροφικῆς ψυχουμένησεως τῆς γυναικὸς καὶ ἡ συνέπειά ταύτης ἀναταραχῇ πάσης ἀρμονικῆς συμβιώσεως ἐν τε τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ, ἐνθα αὕτη ἀναστρέφεται καὶ συνυπάρχει εἴτε ὡς ἀπλοῦν μέλος, εἴτε ὡς σημαίνων παράγων.

Ἐάν ἐξετάσωμεν λεπτομερῶς θὰ πεισθῶμεν, ὅτι ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς πλειστάκις διαπρέπει οὐ μόνον εἰς τὰς ἀξιεπαίνους ἀγαθὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐφαμάτους ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Δὲν ἐπικαλούμεθα τὸ ρητὸν τοῦ Θεοφίλου «*Ὡς ἄρα ἐν γυναικὶ ἐρρεῖ τὰ φαῦλα*», διότι οἱ φεμίνισται θὰ μᾶς ἀπαντήσωσι τὸ τῆς Κασσιανῆς «*Καὶ ἐν γυναικὶ πηγάζει τὰ καλὰ*». Ἀλλ' οὐδεὶς εἰλικρινῶς κρίνων θὰ παραδεχθῇ ὅτι δὲν δημιουργεῖται διένεξις οἰκογενιακῇ, διαζύγιον, ἐγκατάλειψις συζυγικῆς ἐστίας, μοιχεία, φόνος, αὐτοκτονία, καὶ ποικίλης μορφῆς ἔγκλημα, χωρὶς νὰ συμμετέχη ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς ἢ συνεργός ὁ ρόλος μιᾶς κακοβούλου γυναικὸς, ἂν μὴ νένης, διεφθαρμένης καὶ ἀνηθίκου, πάντως μιᾶς ζη-

λοτύπου οἰκείας καὶ συγγενοῦς, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τῆς κακοτρόπου μητρός, πενθεράς, ἀνδραδέλφης, γυναικαδέλφης, ἀδελφῆς ἢ καὶ συζύγου. Ἐρωτήσατε τοὺς εἰς τὰς φυλακὰς κρατούμενους, καὶ θὰ πληροφορηθῇτε τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροι κατήντησαν εἰς τὰ δεσμὰ παραπεισθέντες εἰς τὰς διαβολὰς μιᾶς κακοβούλου, ἢ ἐμπλακέντες εἰς τὰς σκανδαλώδεις κακοθηεῖας μιᾶς διεφθαρμένης γυναικός.

Διατὶ νὰ κρύπτωμεν τὴν ἀλήθειαν; Ἄν εἰς παλαιότερας ἐποχὰς ἐνομίζετο ὅτι ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε παθητικός, σήμερον ὅμως αἱ περιστάσεις... ἥλλοξαν, καὶ ἡ γυναικὴ ἀνταγωνίζεται τὸν ἄνδρα εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς μέχρι σημείου νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ. Ἐλαβε ψῆφον καὶ περιεβλήθη τίτλους, καὶ βαθμούς καὶ ἀξιώματα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τῇ διοικήσει καὶ αὐτοῦ τοῦ Κράτους, καὶ κατώρθωσε νὰ καθῇ εἰς δημαρχιακοὺς, βουλευτικοὺς, ὑπουργικοὺς (μελλοντικῶς ἴσως καὶ πρωθυπουργικοὺς) θώκους. Ἀκόμη καὶ ὑποθέσεις ἐκκλησιαστικὰς, διὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, πολλάκις ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐρρύθμισε κατ' ἀπαίτησιν τῆς... ἡ γυναικὴ.

Ὁ σοφὸς Σολωμὼν περὶ γυναικὸς εἰς τὰς Παροιμίας του γράφει ἀρκετὰ χαρακτηριστικά, διότι αὐτός, εἴπερ τις καὶ ἄλλος ὡς «*φιλογύνης*» ἐσπούδασεν ἐμπειρικῶς τὴν γυναικάν.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΟΜΑΔΙΚΑΙ

Τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας διὰ τὴν παρέλκυσιν τῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος ἡμῶν ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς βουλευτάς ἐξ ὅλων τῶν Ἑπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἡμερησίος τύπος ἐδημοσίευσεν περιλήψεις τῶν τηλεγραφημάτων μὲ εὐμενὴ ὑπὲρ ἡμῶν σχόλια «*τὸ θέμα εἶναι παλαιὸν γράφει ἡ «Ἀκρόπολις» τῆς 3-4, δημιουργηθὲν κατὰ τὸ 1923· πρόκειται περὶ γνωστοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε ἀπὸ μακροῦ νὰ εἶχε ρυθμισθῇ*».

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κανίγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος : Ἀπόστολος Ἀθ. Τζωάννης
Νικίου 15—Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκ τῆς συζυγίας Γρηγορίου καὶ Νόννης πρῶτον τέκνον ἐγεννήθη θῆλυ, ὅπερ ὠνομάσθη Γοργονία, μετὰ τὸ ὄνομα τῆς ἐκ μητρὸς μάμης. Μολονότι δὲ ὁ πατὴρ τῆς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐλκυσθῆ εἰς τὴν χριστιανικὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἢ μικρὰ Γοργονία, οὕσα ἐκ φύσεως πεπροικισμένη μετὰ ἀφθονίαν σπαινίων σωματικῶν καὶ ψυχικῶν χαρισμάτων, ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς χριστιανικῶς, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς ὥριμον ἡλικίαν ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ μύχιοι πόθοι τῆς μητρὸς τῆς νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλεῖν θυγατέρα τῆς μίαν τελείαν Χριστιανὴν καὶ μᾶλλον νύμφην Χριστοῦ ἐπραγματώθησαν. Διότι ἡ Γοργονία τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς νηπιόθεν δεχθεῖσα ἐπιμελῶς ἐφύλαξεν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας τῆς καὶ εἰς ὥριμον μέτρον ἡλικίας ἐλθοῦσα φιλοπόνως καλλιεργήσασα καρποφόρα κατέστησεν.

Ὁ θεῖος Γρηγόριος ἐγεννήθη μετὰ τὴν εἰς θεογνωσίαν προσέλευσιν τοῦ πατρὸς του, ὁ ὁποῖος πατὴρ του κατὰ τὸ 327 ἔτος ἐψηφίσθη καὶ Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, ἐπιδείξας ἐν τῇ τεσσαρακονταπενταετῇ ἀρχιερατείᾳ του πάντα ζῆλον καὶ ἐπαινετὴν ποιμαντορικὴν δρασιν. Ἄς μὴ δὲ φανῇ παράδοξον πῶς ἕγγαμος Ἀρχιερεὺς ἐχειροτονήθη διότι τὸ ἕγγαμον τῶν ἐπισκόπων μεταγενεστέρως καθήρηται ἢ ἐν Τρούλλῳ Πενθέκτῃ λεγομένη Οἰκουμένη Σύνυδος, ἢ τῷ 691 μ. Χ. συνελθοῦσα.

Μετὰ τὸν Γρηγόριον ἐγεννήθη καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Καισάριος, ἐν Ἀγίοις καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καταριθμηθεὶς, ὡς ἁγίως πολιτευθεὶς καὶ πολλὰ ποιήσας καὶ διδάξας εἰς δόξαν Θεοῦ.

Τοὺς τοεῖς τούτους ἱεροὺς βλαστοὺς οἱ γονεῖς τῶν ἐφρόντισαν νὰ ἐκθρέψωσιν ἀπὸ τῶν σπαργάνων καὶ τοῦ λίκνου τῶν μετὰ πᾶσαν στοργὴν καὶ ἐπιμέλειαν, ὥστε εἰς τὰς ἀπαλὰς καρδίας τῶν ἐγκαίρως νὰ ἐμφυτευθῇ πᾶν αἶσθημα θεῖον καὶ ἱερόν, εἰς δὲ τὰς διανοίας τῶν νὰ ἐμπνευσθῇ ἡ ἐνθεὸς θεωρία τῶν ὑπερκοσμίων καὶ ἡ ἔφεσις οὐχὶ πρὸς τὴν κάτω μένουσαν καὶ πατομένην δόξαν καὶ φθειρομένην ὕλην, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς ἀκήρατον καὶ διαιωνίζουσαν. Ἡ δὲ φροντίς τῶν δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς μίαν καλὴν σωματικὴν τῶν τέκνων τῶν περιποίησιν, ἀλλὰ παραλλήλως φροντίς κατεβλήθη καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν μόρφωσιν, καὶ μάλιστα τῶν ἀρρένων, Γρηγορίου καὶ Καισαρίου.

Ὁ μικρὸς Γρηγόριος φθάσας καὶ ὑπερβὰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀφοῦ πρῶτον ἐν τῷ οἴκῳ, διὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ ἐκ μητρὸς θεῖου του Ἀμφιλοχίου, διαπρεποῦς ρήτορος καὶ διδασκάλου τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἐδιδάχθη ἀρκούντως, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ μελετᾷ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἠσθάνθη πόθον διακαῆ πρὸς μεγαλύτερα; σπουδὰς. Καὶ μετὰ τὰς εὐχὰς τῶν γονέων του μετέβη εἰς τὴν ὀλίγον τῇ Ναζιανζοῦ ἀπέχουσαν Καισάρειαν, ἥτις ἦτο τὸ πολιτικὸν κέντρον τῆς Καππαδοκίας, κατὰμεστον ἐκπαιδευτηρίων ποικίλης μορφώσεως. Ἐδῶ ὁ Γρηγόριος διέπρεψεν εἰς τὴν πρόδον τῶν μαθημάτων μεταξὺ τῶν συμ-

μαθητῶν του καὶ ἠρίστευσεν εἰς τὴν ἐπίδοσιν πρὸς ἀπόκτησιν γνώσεων. Ἐδῶ συνεδέθη διὰ φιλίας στενωτάτης μετὰ τὸν συμφοιτητὴν του μέγαν Βασίλειον, ἥτις φιλία θὰ τοὺς συνέδεε πλέον διὰ βίου ἀδιασπάστως, ὥστε, ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγεν, οἱ δύο φίλοι νὰ ἔχωσι μίαν ψυχὴν εἰς δύο σώματα.

Ἐπὶ πόσον χρόνον ὁ Γρηγόριος διέμεινε ἐν Καισάρειᾳ σπουδάζων δὲν γνωρίζομεν ἐπ' ἀκριβῶς. Τινὲς εἰκάζουσιν, ἐξ ὧν ἀναφέρει ἐπαινῶν τὸν μέγαν Βασίλειον εἰς τὸν Ἐπιτάφιον αὐτοῦ, ὅτι οὐχὶ πλέον τῆς τριετίας διήκουσε σειρὰν μαθημάτων ῥητορικῶν καὶ φιλοσοφικῶν, καθ' ὅσον ὁ σφοδρὸς ἔρως τῆς μαθήσεως, μετὰ τὴν τελειοφοίτησίν του ἐκ τῶν σχολῶν τῆς Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, ὤθησεν αὐτὸν περὶ τὸ 345 ἔτος εἰς μακρὸν ἀπὸ τῆς πατρίδος του μέρος, τὴν δμῶννον Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης ἕτερον τότε κέντρον περιφημῶν σπουδῶν, ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας καὶ θύραθεν σοφίας.

Ἡ Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης, κειμένη μεταξὺ Τύρου καὶ Ἰόππης, ἐκτίσθη πρὸς τιμὴν τοῦ Λυγούστου Καίσαρος (ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία) ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ βρεφοκτόνου. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην κατόκει καὶ ὁ Φίλιππος ὁ εὐαγγελιστὴς τοῦ εὐνοῦχου τῆς Κανδάκης τῆς Βασίλισσας τῶν αἰθιοπῶν, καὶ ὁ Κορνήλιος ὁ ἐκατόνταρχος, καὶ εἰς αὐτὴν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔμεινε δέσμιος δύο ἔτη.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Γρηγορίου ἡ Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης εἶχεν ἀνθούσα; πολλὰς σχολὰς καὶ εἴλκυε μαθητὰς πανταχόθεν. Εἰς τὰς σχολὰς αὐτὰς ἐπιφανεῖς ἄνδρες, Πάμφιλος ὁ ἱερομάρτυς, Εὐσέβιος ὁ τούτου μαθητὴς καὶ κατόπιν ἐπίσκοπος τῆς πόλεως χρηματίσας, Ὁριγένης, ὁ ἐπικληθεὶς χαλκέντερος διὰ τὸ πλῆθος τῶν συγγραμμάτων του, ὅστις κατέφυγεν εἰς Καισάρειαν φεύγων τὴν ἐξ Ἀλεξανδρείας διωξίν του, ὁ ἐπίσημος ρήτωρ Θεοπέσιος, ὃν εἶχεν, ὡς λέγει ὁ Ἰερώνυμος, διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς καὶ αὐτὸς ὁ Γρηγόριος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐπαιδεύτοι καὶ ἐπὶ σοφίᾳ ἐπίσημοι. Ἐδῶ εἰς τὴν Καισάρειαν ὑπῆρχε καὶ τοῦ ἱερομάρτυρος Παμφίλου ἡ περίφημος βιβλιοθήκη, ἥτις πλουτισθεῖσα καὶ διὰ δωρεῶν ἄλλων, ἦτο χρησιμωτάτη διὰ τοὺς θεολόγους σπουδαστάς.

Ἐν Καισαρείᾳ πιθανῶς παρέμεινε σπουδάζων ὁ Γρηγόριος ἐπὶ διετίαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἀσφαλῶς θὰ ἐπεσκέφθη τὰ διάφορα προσκυνήματα καὶ ἀξιοθέατα μέρη τῆς ἁγίας Γῆς, ὅπου ὁ «*Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί*» καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. Κατόπιν πρὸς κορεσμὸν τῆς φιλομαθείας αὐτοῦ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἑτέραν λαμπρὰν ἐστὶν πάσης σοφίας καὶ παιδείας, ἔνθα ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰῶνων ἐλειτουργεῖ Κατηχητικὴ Σχολὴ μετ' ἐξόχους καθηγητὰς τοὺς Πάνταινον, Κλήμεντα, Ὁριγένη, Ἀίδυμον, Διονύσιον καὶ ἄλλους διασημοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἄνδρας. Ἀρκετὰ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διδαχθεὶς ἄγων πλέον τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀλλὰ ἡ ἀκατάσχετος δίψα τῆς φιλομαθείας τὸν ἐνίκησε καὶ ἔλαβεν ἐξ Ἀ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἰδοὺ οὗτοι κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β. 34)

I'

«Βαδίζοντες τὴν ἀδιέξοδον ἀτραπὸν τῆς αὐθαιρέτου ἐρεύνης τῶν Γραφῶν, ἡτις κενεμβατεῖ (ματαιοπονεῖ) ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀπορρίπτουσα τὴν λαμπάδα τῶν παραδόσεων» (Φιλοθ. Ἀδολεσχία Εὐγεν. Βουλγ.) πολλὰ περὶ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐφλυάρησαν οἱ Προτεστάνται. Καὶ ἄλλα μὲν διέστρεψαν, ἄλλα δὲ ἀνοσίως ἐβεβήλωσαν, καὶ ἄλλα ἐξ ὀλοκλήρου κατεπάτησαν καὶ ἠθέτησαν. Ὅλων δὲ τῶν Μυστηρίων ἀπηνήθησαν τὴν ἐσωτερικὴν δύναμιν καὶ ὄξαν, ἢ μᾶλλον τῶν δύο ἐξ αὐτῶν, τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Εὐχαριστίας, τὰ ὅποια καὶ μόνα δέχονται ὡς μυστήρια, περιορίσαντες αὐτὰ εἰς ἐξωτερικοὺς τύπους, εἰς ἀπλᾶ σύμβολα, καὶ μὴ ἀναγνωρίζοντες προσέτι αὐτὰ ὡς ζωοπάροχα καὶ μεταδοτικὰ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀλλ' ἡ εὐαγγελικὴ ἀλήθεια ἄλλως ἔχει· τὰ Μυστήρια τῆς Μιᾶς Ἁγίας καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δὲν εἶναι τύποι, δὲν εἶναι σύμβολα, δὲν εἶναι σκιαί, διότι «παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου τῆς χάριτος ἐλθούσης». Αἱ σκιαὶ καὶ τὰ σύμβολα εὐρίσκοντο ἐν τῷ Νόμῳ τῷ Μωσαϊκῷ, ὡς ἡ σαρκικὴ περιτομή, τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι πλέον τύπος· σύμβολον, ἀλλ' εἶναι αὐτὴ ἡ οὐσία, αὐτὸ τὸ δραστικὸν ὄργανον τῆς χάριτος τῆς καθαρτικῆς καὶ σωτηριώδους· ὡς ὁ θυόμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων πασχάλιο ἄμνος, ἦτο τύπος καὶ σύμβολον, τοῦ «Ἀμνοῦ τοῦ αἵροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», τοῦ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν θυσιασθέντος, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος παραδοθείσης εἰς ἡμᾶς ἀναιμάκτου θυσίας ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Ἄν τὰ Μυστήρια τῆς χάριτος ἦσαν σύμβολα, τότε κατὰ τί θὰ διέφερεν ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τῶν Ἰουδαϊσμών, ποία δὲ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Χάριτος ἀπὸ τοῦ νόμου, τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως;

Ἀλλ' ὄχι, μυριάκις ὄχι. Ὅσον ὁ ἱλαστήριος θάνατος τοῦ Κυρίου εἶναι θυσία πραγματικὴ, ἄλλο τόσον καὶ τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας εἶναι θυσία πραγματικὴ, καὶ ὄχι σύμβολον, ἄλλο τόσον καὶ ὅλα τὰ Μυστήρια τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἁγίας Ἐκκλησίας εἶναι Μυστήρια ζῶντα, καὶ ὁρατοὶ φορεῖς τῆς ἀοράτου χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τῶν ἑπτὰ Μυστηρίων τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἄλλων Μυ-

στηρίων, διότι ἐξ αὐτῆς λαμβάνουν ἰσχὺν καὶ τὰ λοιπὰ Μυστήρια, καὶ δι' αὐτῆς τελεσιουργοῦνται.

Ἐκεῖ ὅπου λείπει ἡ Ἱερωσύνη, καὶ διεκόπη ἡ κανονικὴ αὐτῆς διαδοχὴ, ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, διερχομένη δι' ὅλης τῆς ἀρχαιότητος, καὶ καταντῶσα μέχρι σήμερον ἀνευ διακοπῆς, ἐκεῖ ἐξηράνθη τὸ δένδρον τῆς πίστεως, διότι δὲν ποτίζεται διὰ τῶν ναμάτων τῆς χάριτος, ἐκεῖ ἐκλείσθη ἡ θύρα τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν ὅποιαν ἀνοίγουσι μόνον αἱ ἐπὶ γῆς τελουμέναι τῶν Μυστηρίων ἱεροτελεστίαι, διὰ τῶν ὁποίων δίδονται τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἄν ἀρνηθῶμεν τὴν Ἱερωσύνην ὡς μυστήριον, ὡς πράττει ὁ Προτεσταντισμὸς, τότε οὐδὲν μυστήριον δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, διότι ἐλλείπει ὁ τελεσιουργὸς αὐτῶν, τὴν δὲ ἐλλείψιν αὐτῆν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ. Καὶ αὐτοὺς ὁ Χριστός, ἵνα τελήσῃ τὴν φρικτὴν Αὐτοῦ Θυσίαν, καὶ εὐρωμεν ἡμεῖς τὴν αἰώνιον λύτρωσιν ἐν τῷ οἴμῳ Αὐτοῦ, ἐπέλεσε ταύτην καὶ προσέφερεν ἑαυτὸν ἱλασμὸν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς Ἀρχιερεὺς αἰώνιος, γενόμενος ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ἑβρ. 7,21).

Διὰ τὸν Προτεσταντισμὸν τὸν μὴ δεχόμενον τὰ μυστήρια, ἡ ὑπαρξὶς ἢ ἡ ἀνυπαρξία τῆς Ἱερωσύνης ἐλάχιστα σημαίνει, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους ἡ ὑπαρξὶς τῆς Ἱερωσύνης ὡς Μυστηρίου, εἶναι ἐκ τῶν οὐκ ἀνευ, ἐφ' ὅσον αὐτὴ, ὡς προελέχθη, εἶναι ἡ πηγὴ τῶν λοιπῶν Μυστηρίων. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥ

«Εἶπε γέρον· ἡ ταπεινὸς ἰσχύει ὑπὲρ πᾶσαν δυναστείαν· διηγείτο δὲ τοιοῦτον : Δύο Ἐπίσκοποι ἦσαν ἐγγὺς ἀλλήλων, εἶχον δὲ παροξυσμὸν ποτε εἰς ἀλλήλους, ἦν δὲ ὁ εἷς πλούσιος καὶ δυνάστης, καὶ ὁ ἄλλος ταπεινός, καὶ ἐζήτει ὁ δυνάστης κακοποιῆσαι αὐτόν· ἤκουσε δὲ τοῦτο ὁ ταπεινός, καὶ ἔλεγε τῷ κλήρῳ αὐτοῦ· ἔχομεν νικῆσαι, χάριτι Θεοῦ· λέγουσιν αὐτῷ οἱ κληρικοὶ Δέσποτα, τίς δύναται νικῆσαι αὐτόν; Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγεν· ὑπομείνατε τέκνα, καὶ ἔχετε ἰδεῖν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐπετῆρει οὖν, καὶ ὅτε εἶχεν ἐκεῖνος πανήγυριν Ἁγίων Μαρτύρων, λαμβάνει τὸν κλῆρον αὐτοῦ καὶ ἐξῆλθε, καὶ λέγει αὐτοῖς, ἀκολουθήσατέ μοι, καὶ εἴτι βλέπετέ με ποιοῦντα, ποιήσατε καὶ ὑμεῖς, καὶ ἔχομεν νικῆσαι αὐτόν· ἀκολουθοῦντες οὖν αὐτόν, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ἄρα τί ἔχει ποιῆσαι; ὡς δὲ ἦλθον πρὸς αὐτόν (τὸν δυνάστην Ἐπίσκοπον) εὗρον τὴν λιτὴν (λιταρείαν) διερχομένην, καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἐκεῖ συνελιγμένην. Τότε ὁ Ἐπίσκοπος, (ὁ ταπεινός) πίπτει εἰς τοὺς πόδας ἐκείνου τοῦ δυνάστου μετὰ τοῦ ἰδίου κλήρου λέγων· συγχώρησον ὑμῖν, δέσποτα. δοῦλοί σου ἐσμέν. Ἐκεῖνος δὲ καταπλαγείς ἐπὶ τῷ γεγονότι, καὶ κατανυγείς, τοῦ Θεοῦ μεταβαλλόντος τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἐπιλαμβάνεται καὶ αὐτὸς τῶν ποδῶν αὐτοῦ, λέγων. Σὺ εἰ δεσπότης καὶ πῖτῃ. Καὶ ἀπὸ τότε γέγονε μετὰ αὐτῶν ἀγάπη μεγάλη. Ἐλεγε δὲ τῷ κλήρῳ αὐτοῦ ὁ ταπεινός. Οὐκ ἔλεγον

λεξανδρείας τὴν ἄγουσαν εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, τὴν κοιτίδα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς παιδείας, τὴν πόλιν τὴν τελοῦσαν ὑπὸ τὴν θεὰν τῆς σοφίας Ἀθηνᾶν τὴν θυγατέρα τοῦ Διός, τὴν ἐξελευσάν ἐκ τῆς κεφαλῆς του πάνοπλου.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩΝ ΕΟΡΤΑΣΜΩΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Ἀριστερά.—Αἱ χιλιάδες λαοῦ τῆς Ἑνορίας Εὐαγγελισμοῦ Καραθᾶ, παρακολουθοῦν τὴν ἀνά τὰς ὁδοὺς Πειραιῶς λιτάνευσιν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης, ἡγουμένου τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου.— Δεξιά.—Ἡ Φιλαρμονικὴ Πειραιῶς προηγεῖται τῆς ὁδοῦς ἐορταστικῆς πομπῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

«Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν,
ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο»
(Α' Κορινθ. 15,20)

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν ἀποτελεῖ βασικὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, δόγμα πίστεως κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς, ὁ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργήσας τὰ πάντα, διὰ τῆς ἰδίας δημιουργικῆς δυνάμεως ἐπαναφέρει τὰ διὰ τοῦ θανάτου διαλυόμενα ἀνθρώπινα σώματα εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν κατ' οὐσίαν μορφήν. Ἡ ἀλήθεια αὕτη βεβαιοῦται ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐρχεται ὥρα ἐν ἣ πάντες· οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς Αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (Ἰωάν. 5,28).

Τὴν προσδοκίαν τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν

ὕμν, τέκνα, ὅτι νικῆσαι ἔχομεν διὰ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ· Καὶ ὑμεῖς οὖν ὅτε ἔχετε ἐχθρὰν πρὸς τινὰς, τοῦτο ποιεῖτε, καὶ νικᾶτε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

Ἐὰν συμβῇ μάχη μεταξὺ δύο ἀδελφῶν, ὁ πρῶτος μετανῶν λήψεται τὸν στέφανον τῆς νίκης, στεφανοῦνται δὲ καὶ ὁ δεύτερος, ἐὰν μὴ ἀποβάλληται τὴν μετάνοιαν, ἀλλὰ προθύμως καὶ αὐτὸς σπουδάσῃ τὰ πρὸς εἰρήνην.

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΗΣΑΪΟΥ

Πρόσεχε σεαυτῷ· ἐὰν ὁ λογισμὸς σου νύξῃ σε ὅτι ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται κατὰ σοῦ, μὴ καταφρονήσῃς αὐτοῦ, ἀλλὰ βάλλε αὐτῷ μετάνοιαν ἐν φωνῇ οἰκτρᾷ, ἕως οὗ πείσῃς αὐτόν· βλέπε μὴ ἔσο σκληροκάριδος ἐπὶ τὸν ἀδελφόν, βιαζόμεθα γὰρ πάντες ὑπὸ τῆς ἐχθρας.

(Εὐεργετινὸς Βιβλ. Γ: ὑπόθ. ΑΗ.)

τονίζει τὸ ἐνδέκατον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξαίρων τὴν κεφαλαιώδη σημασίαν τῆς περὶ τῆς ἀναστάσεως χριστιανικῆς διδασκαλίας, λέγει «Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορινθ. 15,13).

Τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν κηρύττει πρῶτον ἡ Παλαιὰ Διαθήκη «ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγεροθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῇ» λέγει ὁ Ἠσαΐας (26,19). Ὁ δὲ Ἰεζεκιήλ εἰς τὸ ἐξάισιον αὐτοῦ ὄραμα (37,1-14) παραστατικώτατα φανερώνει τὸν τρόπον τῆς κοινῆς ἀναστάσεως διὰ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης ὁ Δανιὴλ προφητεύει «καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώμ τι ἐξεγεροθήσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οὗτοι εἰς θναδισμόν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον» (Δανιὴλ 12,2). Τὴν πίστιν εἰς τὴν ἀνάστασιν μαρτυρεῖ καὶ ἡ μαρτυρικὴ ἀθλήσις τῶν ἑπτὰ Μακαβαίων ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ βεβαιότητα πίστεως εἰς τὴν μέλλουσαν ἀνάστασιν, παρέδωκαν τὰ σώματα αὐτῶν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρους βασανιστὰς «ὁ τοῦ κόσμου βασιλεὺς ἀποθανόντας ἡμᾶς ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ νόμων, εἰς αἰώνιον ἀναβίωσιν ζωῆς ἡμᾶς ἀναστήσει» ἔλεγεν εἰς ἑξ αὐτῶν (Β' Μακκαβ. 7,9).

Εἰς δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην ἡ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν πίστις διαλάμπει ὡς ἀναμφισβήτητος πεποιθήσις τῶν Ἀποστόλων.

Εἰς τὴν ἀναφώνησιν τῆς Μάρθας τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου κοῖδα ὅτι ἀναστήσεται (ὁ ἀδελφός μου) ἐν τῇ ἀναστάσει, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ ἀπαντᾷ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ζωῆς Ἰησοῦς. «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. 11,24). Εἰς δὲ τοὺς Σαδδουκαίους, τοὺς ἀρνούμενους τὴν ἀνάστασιν, καὶ ὑποβαλόντας ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτοῦ τὴν γνωστὴν πλα-

στην ιστορίαν, ἀπήντησεν αὐστηρῶς «πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὸς γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ».

Ματθ. 22,29) καὶ συνεχίζει. «Περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγιωτε τὸ ρηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λέγοντος, ἐγὼ εἰμι, ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ· οὐκ ἔστιν ὁ Θεός, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων» (Ματθ. 22,31).

Κατέδειξεν ὁ Σωτὴρ τὸ δυνατόν τῆς ἀναστάσεως οὐχὶ μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων, ἀναστήσας τοὺς γνωστοὺς νεκροὺς. Ἀναπτύσσων δὲ τοὺς καρπούς τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας λέγει «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἶμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἑσχάτῃ ἡμέρᾳ» (Ἰωάν. 6,54)· τελικῶς δὲ ἀναστὰς Αὐτὸς ἐκ νεκρῶν «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο», διότι «ὥσπερ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται. (Α' Κορινθ. 15,22).

Τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀναστάσεως ἐκήρυττον οἱ Ἀπόστολοι. Πρὸ παντός δὲ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπερήσει τὸ δόγμα τῆς Ἀναστάσεως μὲ δύναμιν καὶ ἀπαράγραπτον ὕψος. Ἐκήρυξε τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν μέσῳ τῶν χλευασμῶν τῶν Σταϊκῶν καὶ Ἐπικουρεῶν (Πραξ. 24,15), ἐνώπιον τοῦ Φήλικος (αὐτόθ. 24,15) ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα (αὐτόθ. 26,8) ὡς καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς του, διακηρύσσας ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὑπεστήριξε τὴν ἀμείνων σχέσιν τῆς μελλούσης ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, πρὸς τὴν ἱστορικῶς βεβαιωμένην ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ἀλλὰ καὶ σύσσωμος ἡ χριστιανικὴ παράδοσις τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐνσαρκώνει τὴν πίστιν εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Διὰ τῶν ἀπολογητῶν τῆς ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἀποδεικνύει πρὸς πάντας τὴν λογικότητα τῆς προσδοκίας τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως. Διότι ἄνευ τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων θὰ ἦτο ἄτελές τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου, καὶ οὐχὶ πλήρης ἡ κατὰ τοῦ θανάτου νίκη.

Ἡ Ἀνάστασις δὲ θὰ εἶναι καθολικὴ. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ συμβῇ ἡ ἑορταστικὴ ἐνδοξία τοῦ Κυρίου καθοδὸς εἰς τὴν γῆν, «ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης» (Ματθ. 24,31) καὶ «οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. 6,25). «Ὁ Κύριος ἐν κλέσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον. Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγυσόμεθα ἐν νεφέλαις, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἑσόμεθα» (Α' Θεσ. 4,16).

Πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἀναστῶσιν οὐχὶ μόνον οἱ δίκαιοι εἰς αἰώνιον ζωὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς αἰώνιον κόλασιν. «Ἀνάστασις μέλει ἔσεσθε νεκρῶν δικαίων καὶ ἀδίκων» (Πραξ. 24,15). Θὰ ἀναστῶσι μὲ τὰ αὐτὰ σώματα, περιβεβλημένα τὴν ἀφθαρσίαν, ὡς ὁ Κύριος, «ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν», ἀνέστη, φέρων ἐκ τῷ ἀφθαρτῶν Σώματι Αὐτοῦ τὰ σίγματα τῶν παθόντων Του.

Συγχρόνως μὲ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν θὰ λάβῃ χώραν καὶ ἡ ἀλ' ἀγὴ τῶν σωμάτων τῶν ζώντων, κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν. Κατὰ τοὺς ἀποκαλυπτικούς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ἀλλαγὴ

τῶν ζώντων, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ φθαρτὰ καὶ θνητὰ σώματα αὐτῶν ἀλλαγῇσονται εἰς ἀφθαρτὰ καὶ ἀθάνατα, θὰ λάβῃ χώραν ἐκ τῆς ἰδίας αἰτίας, ἐκ τῆς παντοδυνάμου φωνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστῶσι. «**Σαλπίσει γὰρ καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται** ἀφθαρτοὶ, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγσόμεθα» (Α' Κορινθ. 15,51—56).

Ἡ διαφορὰ, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχουν τὰ ἀναστηθισόμενα σώματα (τὰ ὁποία θὰ εἶναι τὰ ἴδια πρὸς τὰ τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ὁλικὴν ὑπόστασιν) ἀπὸ τὰ τοῦ αἰῶνος τούτου τοιαῦτα, ἐξεικονίζεται θαυμασίως ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «σπείρεται (θάπτεται) ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει· σπείρεται σῶμα ψυχικόν (σαρκικόν), ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν» (Α' Κορινθ. 15,42)· πρώτη λοιπὸν ιδιότης τῶν ἀναστηθισομένων εἶναι ἡ ἀφθαρσία, ἡ ἀθανασία. Δευτέρα ιδιότης αὐτῶν εἶναι ἡ δόξα. Ἡ ιδιότης αὕτη δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πλήρης φωτὸς μεταμόρφωσης καὶ ὡραιότης, περὶ τῆς ὁποίας εἶπεν ὁ Σωτὴρ: «τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν» (Ματθ. 14,43). Πρῶτον τῆς τοιαύτης δόξης εἶναι ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τοῦ θρόνου Θεαβώρ, καὶ ἡ δόξα τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐν τῷ Οὐρανῷ. Εἶναι ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην κατὰληψιν, ἡ δύναις, ἡ πνευματικότης, καὶ αἱ λοιπαὶ ιδιότητες τῶν ἀναστηθισομένων, ὅτε «φορέσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐπουρανίου» (Α' Κορινθ. 15,48). Ἐκ τῶν ιδιοτήτων τούτων μόνον ἡ ἀφθαρσία καὶ ἀθανασία θὰ ἀνήκουν εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, οἱ ὅποιοι κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος «ἀπελεύσονται εἰς κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. 25,46). Οἱ ἀναστηθισόμενοι δὲ δίκαιοι δὲν θὰ ἔχωσιν ἐν τῷ αὐτῷ μέτρῳ τὴν δόξαν, ἀλλ' ἀναλόγως μὲ τὰς ἀξιωμασίας του ἑαυτοῦ, ὡς καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴν κόλασιν ἀναλόγως τοῦ βάρους τῆς ἐνοχῆς του ἑαυτοῦ. Τοιαύτη ἡ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν Χριστιανικὴ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς τὰ «προσδοκῶντα ἀνάστασιν νεκρῶν» τέκνα τῆς, τὰ ὁποία κατέχουν τὸν ἀρεαβῶνα τῆς μελλούσης κατὰ τοῦ θανάτου νίκης των, ἐν τῷ ἱστορικῶτάτῳ γεγονότι τῆς λαμπροφύρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Ὁ Σεβ. Διακείας κ. Ἀκάκιος τὴν 10ην Μαρτίου ἑ.ἑ. Σάββατον τῆς Ε' Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν χειροτόνησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου—Παγκρατίου τὸν Ἱεροδιάκονον Νικόλαον Καφετζῆν εἰς Πρεσβύτερον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ δφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανίγος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΠΩΣ ΘΕΛΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων εἶναι ἐορτὴ τῶν Γυναικῶν, καὶ θεωροῦμεν κατάλληλον νὰ σημειώσωμεν κατωτέρω πῶς θέλει τὸ Εὐαγγέλιον νὰ διάγῳσιν αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες.

Τίτ. β' 3. Θέλει τὰς πρεσβύτιδας σεμνοπρεπεῖς, μὴ διαβόλους, μὴ οἶνω πολλῶ δεδουλωμένας, καλο-διδασκάλους, ἱκανὰς νὰ σωφρονίζωσι τὰς νέας.

Τίτ. β' 4 καὶ 5. Θέλει τὰς νέας φιλόφρονες, φιλοτέχνους, σώφρονες, ἀγνάς, οἰκουροῦς, δηλαδὴ διατριβούσας εἰς τὰ ἔργα τοῦ οἴκου, ἀγαθὰς, ὑποτασσομένας, εἰς τοὺς ἰδίους ἄνδρας.

Α' Τιμόθ. γ' 9—15. Θέλει τὰς προσευχομένας γυναῖκας φερούσας στολὴν κόσμιον, κοσμουμένας, ἰδίως μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης, ὅχι μὲ πλέγμα-τα, ὅχι μὲ χρυσόν, ὅχι μὲ μαργαρίτας, ὅχι μὲ πολυτελῆ ἐνδύματα, ἀλλὰ μὲ στολισμόν, ὅστις εἶναι ὁ ἀρμοδιώτερος εἰς τὰς εὐσεβεῖς γυναῖκας, μὲ τὸν στολισμόν δηλαδὴ τῶν ἀγαθῶν ἔργων. Ἡ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ διδάσκη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μανθάνῃ δεικνύουσα τελείαν ὑποταγὴν. Οὔτε νὰ ἀρχῇ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ νὰ ὑπακούῃ ἀπορρέουσά διότι φύσει ὁ ἀνὴρ ἐπλάσθη πρῶτος, ἔπειτα ἡ γυνή· καὶ ὁ ἀνὴρ δὲν ἠπατήθη· ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα πρώτη, ἔγινεν ἡ πρώτη παραβάτις τῆς θείας ἐντολῆς· διὰ τοῦτο δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἂν ἀναθρέψῃ τόσον καλῶς τὰ τέκνα της, ὥστε νὰ μείνωσιν εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τὸν ἀγιασμόν μετὰ σωφροσύνης.

Α' Τιμόθ. ε' 10, 13, καὶ 14. Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ μαρτυρῶνται ὡς ἐργάτιδες καλῶν ἔργων, νὰ τεκνοτροφῶσι, νὰ ξενοδοχῶσι, νὰ περιποιῶνται τοὺς ἐργαζομένους ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τοὺς θλιβομένους, νὰ συντελῶσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, νὰ μὴ μένωσιν ἀργαί, νὰ μὴ περιέρχωνται τὰς οἰκίας, νὰ μὴ εἶναι φλύαροι καὶ περίεργοι, νὰ μὴ λαλῶσι τὰ μὴ δέοντα, νὰ ἔρχωνται εἰς γάμον αἱ νέαι, νὰ τεκνογονῶσι, νὰ γίνωνται καλαὶ οἰκοδόμοι, νὰ μὴ δίδωσιν ἀφορμὴν εἰς κατακρίσεις ἐναντίον τῆς πίστεώς των.

Α' Πέτρο. γ' 1—5. Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους ἄνδρας, νὰ σέβωνται αὐτούς, νὰ ἔχωσιν ἀγνὴν συμπεριφορὰν. Οὕτω φερόμεναι δύνανται νὰ συντελέσωσι διὰ μόνον τοῦ παραδείγματος αὐτῶν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀπειθούντων εἰς τὸν θεῖον λόγον. Αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ θεωρῶσιν ὡς στολισμόν των τὸν ἐξωτερικόν, δηλαδὴ τὴν ἐμπλοκὴν τῶν τριχῶν τὴν περίθεσιν χρυσῶν κοσμημάτων, τὴν εἰδυσιν ἱματίων, ἀλλὰ στολισμόν των πρέπει νὰ θεωρῶσι μᾶλλον τὸν ἐσωτερικόν τῆς καρδίας τὸν ἐξ ἀρετῶν, ὅστις εἶναι ἀφθαρτος, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον πνεῦμα, ὅπερ εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές· πρέπει νὰ μιμῶνται τὰς ἁγίας γυναῖκας, τὰς ἐλπίζουσας εἰς τὸν Θεόν, αἵτινες οὕτω ποτὲ ἐσθόλιζον ἑαυτάς, καὶ αἵτινες εἰς τοὺς ἰδίους ἄνδρας ὑπετάσσοντο· πρέπει νὰ μιμῶνται τὴν Σάρραν, ἥτις ὑπήκουσεν εἰς τὸν ἄνδρα της Ἀβραάμ, ὃν ἐκάλει κύριον· διότι τῆς Σάρρας αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες ἐγένοντο τέκνα, πρέπει δεῦν ἐργάζωνται τὸ ἀγαθὸν μεθόλω φερούμεναι.

ΙΕΡΕΥΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ!

Μᾶς γράφουσιν ἐκ τινος χωρίου, ὅτι ὁ ἱερεὺς των μετὰ τῶν ἄλλων ἀτόπων εἶναι καὶ μανιώδης χαρτοπαίκτης! Εἰς τὸ καφενεῖον μετ' ἄλλων συγχωριανῶν του ἐξοδεύει ὥρας ὀλοκλήρους, ἀμελῶν τὰς ἐφημεριακάς του ὑποχρεώσεις, ἄλλοτε παρακολουθῶν χαρτοπαίζοντας καὶ ἄλλοτε χαρτοπαίζων, ὁ ἴδιος. **Ἱερεὺς χαρτοπαίκτης!** Ἀπίστευτον, ἀλλ' ἀληθές, βεβαιούμενον ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου. Ὁ ταλαίπωρος, φαίνεται εἶχε τὸ ἐλάττωμα πρὶν ἱερωθῇ, καὶ ἀντὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν του νὰ παύσῃ ἁμαρτάνων, τὸ ἐξακολουθεῖ πρὸς μέγα σκάνδαλον πολλῶν ψυχῶν. Λησμονεῖ ὅτι ἐτάχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐν σκότει, ἅλας εὐχρηστικὴν διὰ τοὺς πιστοὺς, **τύπος καὶ ὑπογραμμὸς** εἰς πᾶσαν ἀρετὴν καὶ βίον ἐνθεον.

Ἱερεὺς χαρτοπαίκτης! Ἀφοῦ οὔτε εἰς ἀπλοῦν χριστιανὸν δὲν ἐπιτρέπεται τὸ **κυβεύειν** καὶ **χαρτοπαίζειν** (ὅπερ ταυτὸν), πολλῶ μᾶλλον εἰς κληρικόν. Ἰδοὺ τί περὶ τούτου διατάσσουσιν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. (Ἀποστ. ΜΒ' καὶ ΜΓ' καὶ Οἰκουμ. Ἐκ ης Ν') «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος **κύβοις** σχολάζων ἢ πανσάσθῳ ἢ καθαιρείσθῳ». «Ὑποδιάκονος ἢ ἀναγνώστης ἢ ψάλτης τὰ ὁμοῖα ποιῶν ἢ πανσάσθῳ ἢ ἀφοριζέσθῳ ὡσαύτως καὶ λαϊκός». «Μηδὲνα τῶν ἀπάντων ἢ λαϊκῶν ἢ κληρικῶν **κυβεύειν** (παίζειν τὰ ζάρια) ἀπὸ τοῦ νῦν· εἰ δὲ τίς τοιοῦτο φωραθῇ πρᾶττων, εἰ μὲν κληρικὸς εἴη, **καθαιρείσθῳ**, εἰ δὲ λαϊκὸς **ἀφοριζέσθῳ**».

Κατὰ τοὺς ἀνωτέρω λοιπὸν Κανόνας δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε εἰς ἀπλοῦν χριστιανόν, οὔτε εἰς οἰονδήποτε κληρικόν νὰ χαρτοπαίκτη. Ὁ χαρτοπαίκτης χριστιανὸς ἐμμένων εἰς τὴν ἁτοπὴν ταύτην πρᾶξιν ἀφορίζεται· ὁ δὲ χαρτοπαίκτης ἱερεὺς, νουθετούμενος κατ' ἀρχὰς εἰς ἀργίαν ὑποβάλλεται, ἐὰν ἐξακολουθῇ χαρτοπαικτῶν καθαιρείται ἐν τέλει. Καὶ δικαίως, διότι ἐκ τοῦ κατηραμένου τούτου πάθους πόσοι οἰκοὶ ἐξηφανίσθησαν, πόσοι περιουσίαι ἐξηνεμήσθησαν, πόσοι αὐτοκτονίαι, τραυματισμοί, κατὰσχέσεις, πλαστογραφίαι, κλοπαί, ληστεῖαι, ὑπεξαιρέσεις, ἐγένοντο, καὶ πόσοι κατήντησαν εἰς πολυχρονίους καθεύξεις; Εἶναι δὲ ἀνομολόγητα ὅσα γίνονται καὶ λέγονται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χαρτοπαίγνιου. Αἱ αἰσχαὶ ἐκφράσεις, αἱ βλαφημίαι καὶ αἱ ὕβρεις εἶναι ἀνήκουστοι καὶ φρικταί. Οἱ διαπληκτισμοὶ συήθειες καὶ ἐνίοτε σοβαροὶ καὶ αἱματηροί. Δι' ὅλα λοιπὸν αὐτὰ καὶ διὰ πλείστα ἄλλα κακά, πηγάζοντα ἐκ τῆς δαιμονικῆς μανίας τοῦ χαρτοπαίγνιου, ἐρωτῶμεν, συνιστάται οὐ μόνον ἡ συμμετοχὴ ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλὴ παρουσία τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, εἰς τὴν πρᾶσιν τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουν νὰ παρενρίσκειται καὶ ὁ ἀπλοῦς Χριστιανός, ὁ ἐπιζητῶν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του,

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΟΙ ΝΥΚΤΟΚΟΡΑΚΕΣ

Τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἐπιστήμης εἰς ὄλους τοὺς τομεῖς, δημιουργοῦν φυσίωσιν εἰς τοὺς ἑγκεφάλους ὁρισμένων ἐπιστημόνων, οἵτινες θεωροῦν τὴν εἰς Θεὸν πίστιν ὡς ἀναχρονισμόν. Εἰς αὐτῶν, ὁ βιολόγος Τζούλιαν Χάξλεϋ, μεταξύ ἄλλων λέγει καὶ τὰ ἑξῆς: «ἡ κρίσιμη ἐξελικτικὴ φάσις, ποῦ περνάει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, πρέπει νὰ συνοδευθῇ ἀπὸ μίαν ἄλλο τόσο ριζικὴ ἀναθεώρησι τοῦ τρόπου τοῦ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ πιστεύῃ» καὶ παραθέτῃ ἀκολουθῶντας ἁλλοκότους θεωρίας του, τὰς ὁποίας ἀνασκευάζει μὲ τὸν τρόπον του χρονογράφος τις τοῦ «Βήματος»: ἐπιλέγων ἐν τέλει τὰ ἑξῆς: «ἡ ὑποκειμενικὴ ἀναπληρῶσα, δὲν σημαίνει βέβαια ἀνυπαρξία τῆς ὁμορφίας, ὅπως καὶ ἡ κουφαμάρα δὲν σημαίνει ἀνυπαρξία τοῦ ἡχου» (Βῆμα 10.4.63) εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ συμφωοῦμεν ἀπόλυτα μὲ τὸν χρονογράφον. Οἱ νυκτοκόρακες δὲν δύνανται νὰ ἀτενίσουν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ διὰ τοῦτο «ἐν σκότει διαπορεύονται».

ΕΝΙΣΧΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΦΟΒΟΙ

«Κατὰ μίαν πληροφορίαν ἐκ Νέας Ὑόρκης, μετὰ μεγάλων τιμῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰανώβος ὑπεδέχθη εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Βατικανοῦ Καρδινάλιον Ἀδγουστίνον Μπέα καὶ εἰς ἐπίσημον γεῦμα ποῦ ἐδόθη πρὸς τιμὴν τοῦ τελευταίου ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νέας Ὑόρκης Καρδινάλιον Σπέλμαν, ἠυλόγησε τὴν τράπεζαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰανώβος, ὅστις ἦτο ἐπίσημος προσκεκλημένος. Οἱ παρατηρηταὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐξάγον τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ Βατικανὸν προωθεῖ τὰς ἐνωτικὰς ἐπαφὰς μὲ τὸ Πατριαρχεῖον. Ἐὰν ὅλην αὐτὴν τὴν δραστηριότητα τὴν συνδυάσωμεν μὲ τὴν ὑπόλοιπον δράσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰανώβου, ποῦ θέλει τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον, καὶ οὕτω νὰ τὴν ἀφελληνίσῃ, νομίζομεν ὅτι ἐνισχύονται οἱ φόβοι ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταγγέλλουν ὡς ἀνθελληνικὴν τὴν ὅλην στάσιν τοῦ Ἀμερικῆς Ἰανώβου. Ὡς ἐκ τούτου, ζητοῦμεν καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ἑλληνικὸν Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὅλην πολιτείαν τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς».

Εἶναι ἰσὸσον σαφές; τὸ ἀνωτέρω σχόλιον τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκην συμπληρώσεως.

ΑΝΟΙΓΜΑ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Κατότιν ἐντόνων διαβημάτων πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐκ μέρους τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἠνοιξεν ὁ παρὰ τὰ Ἄνω Ἡλύσια κεκλεισμένος ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ παρὰ τὸ «Περιστέρι» τοιοῦτος τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου. Οἱ ἀδελφοὶ τῶν περιφερειῶν αὐτῶν ἐώρασαν τὴν τοῦ Κυρίου Ἀνάστασιν μὲ διπλὴν χαράν. Ἐκφράζομεν καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Συγκοινωνιῶν κ. Δημ. Βρανόπουλον διὰ τὴν συνεχὴ πρὸς ἡμᾶς συμπαράστασιν του, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Γρηγόριον Κασσιμάτην καὶ Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Δημ. Δαβάκη. Πρὸς τοὺς ἀδελ-

φοὺς δὲ ἐπιαναλαμβάνομεν τὴν ἀποστολικὴν σύστασιν: «ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιοῦτους».

ΤΟ ΤΙΜΙΟΝ ΞΥΛΟΝ

Μὲ ἐκπληξιν προεῖναι τις Ἐφημερίς ἀναγράφει τὴν πληροφορίαν, ὅτι τὸ Τίμιον Ξύλον μετεφέρθη εἰς τὴν παρὰ τὸν Κορυθαλλὸν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Ἄλλ' ἢ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται τὸ εἰς τὰς Ἀθήνας μεταφερθὲν τίμιον Ξύλον, ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν ἐροτολόγιον. Λιὰ τοῦτο ἐθεώρησαν καθήκον των οἱ Πατέρες, οἱ τὸ Πανάγιον Ξύλον βαστάζοντες νὰ τὸ μεταφέρουν καὶ πρὸς τοὺς ὁμοιδέτας των ἀδελφούς; τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ "ΠΟΡΤΑΙΤΙΣΗΣ",

Εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς πολλοὺς ὅτι ἡ κανδήλα, ἡ πρὸ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, τῆς Πορταίτισης ἐπιλεγομένης καὶ ἐν τῷ καθολικῷ ναῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἱβήρων τοῦ Ἀγίου Ὄρους εὐρισκομένης κατὰ τρόπον ὑπερφυσικὸν κινεῖται περιοδικῶς ὅτε μὲν ρυθμικῶς, ὅτε δὲ ἀνωμάλως κυκλοτερῶς. Ἐφέτος αἱ κινήσεις ἤρχισαν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Ἰδοὺ τί γράφει περὶ αὐτῶν αὐτόπτης τις μάρτυς: «Αἱ ἐν λόγῳ κινήσεις καὶ ἰδιαιτάτα ἡ κυκλοτερής, πληροῦσι τὰς ψυχὰς τῶν παρισταμένων δέους ἱεροῦ καὶ κατανύξεως... ὁμολογῶ ὅτι σὺδέποτε εἶδον παρόμοιον Μυστήριον. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψω διὰ λέξεων, ὅτι διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ κηθοράται τοῖς πᾶσι» θαρσεῖτε ἀδελφοί. Ἡ Θεοτόκος; ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν τῆς.

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Μεταφέρομεν ἀπὸ τοῦ «Βήματος» τῆς 21-4-63 τὰ ἑξῆς:

«Ἡ παρατηρουμένη καθυστέρησις εἰς τὴν θεώρησιν τοῦ διαβατηρίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου δὲν θὰ προεκάλει σοβαρὰς ἀνησυχίας, ἐὰν δὲν συνέβαινε νὰ εἶναι γνωστὴ ἡ ἀντίληψις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμφερεῖται ἡ Ἀγκυρα, ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως... διαμφισβητεῖ τὴν Οἰκουμενικότητα τοῦ ρόλου τοῦ Πατριαρχείου... Ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις—τῆς ὁποίας πιθανὸν νὰ μὴ εἶναι καὶ συμπτωματικὴ ἡ πρόσφατος σύσφιγξις σχέσεων μὲ τὸ Βατικανόν—εἶναι κατὰ συνέπειαν ἀποφασισμένη νὰ παρεμβάλλῃ προσκόμματα εἰς πᾶσαν οἰκουμενικὴς φύσεως ἐκδήλωσιν, ἡ ἐνέργειαν τοῦ Πατριαρχείου καὶ νὰ τὸ περιορίσῃ ἐντὸς ἐνὸς τῶσον περιορισμένου κύκλου δράσεως, ὥστε ἐν τέλει νὰ ἀποθάνῃ ἐξ ἀσφύξιας».

Θλιβόμεθα ὑπερβολικὰ μὲ τὸ σημερινὸν κατάντημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Εἰς οὐδὲν ἴσχυαν «αἱ οἰκονομίαι» τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου, οὔτε ἡ εἰς τουρκικὰ τέμνη εἰσόδος του ἐξημερίσας τοὺς τούρκους, ἀλλ' οὔτε καὶ αἱ φιλενωτικαὶ τάσεις του τοὺς παπικούς. Καὶ οἱ πρῶτοι, καὶ οἱ δεῦτεροι διατηροῦν ἀσβεστον τὸ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας μίσος των. Ὁ κατ' αὐτῆς πόλεμος των ἦτο καὶ εἶναι ἀμείλικτος. Ἐπερπε νὰ μᾶς εἶχον συνετίσει τὰ ὅσα κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπέστημεν.